

Sygn. akt II UK 73/05

POSTANOWIENIE

Dnia 16 grudnia 2005 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Józef Iwulski

w sprawie z wniosku J. W.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych

z udziałem T. W.

o ustalenie istnienia obowiązku ubezpieczenia społecznego,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 16 grudnia 2005 r.,

kasacji wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 9 listopada 2004 r.,

odmawia przyjęcia kasacji do rozpoznania.

Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 9 listopada 2004 r., Sąd Apelacyjny-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił apelację J. W. od wyroku Sądu Okręgowego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 12 czerwca 2003 r., oddalającego odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 19 czerwca 2002 r. stwierdzającej, że zainteresowana T. W. nie podlega ubezpieczeniu społecznemu jako pracownik.

Wyrok ten kasacją zaskarżył odwołujący się od decyzji ZUS J. W. Jego zdaniem, "wniesienie kasacji jest uzasadnione tym, iż zaskarżony wyrok w sposób oczywisty narusza prawo (art. 393³ § 1 pkt 3 k.p.c.) a ponadto istnieje konieczność wyjaśnienia istotnego zagadnienia prawnego (art. 393 § 1 pkt 1 k.p.c.) a mianowicie

- czy w przypadku gdy Zakład Ubezpieczeń Społecznych odmawia objęcia pracowniczym ubezpieczeniem społecznym zarzucając, iż zatrudnienie ma charakter pozorny (art. 83 § 1 k.c.), to czy ciężar dowodu w tym zakresie obciąża zakład pracy (art. 6 k.p.c.) czy też ubezpieczonego?".

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Oczywistość naruszenia prawa (art. 393 § 2 k.p.c.) powinna być rozumiana jako widoczna bez pogłębionej analizy sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem albo powszechnie pojętymi regułami interpretacji (postanowienie z dnia 26 lutego 2001 r., I PKN 15/01, OSNAPiUS 2002 nr 20, poz. 494; postanowienie z dnia 17 października 2001 r., I PKN 157/01, OSNP 2003 nr 18, poz. 437); oczywiste naruszenie prawa przez zaskarżony wyrok jest możliwe do przyjęcia tylko wówczas, gdy jest ono z góry widoczne dla każdego prawnika, bez potrzeby głębszej analizy prawniczej (por. orzeczenie z dnia 8 czerwca 1934 r., C III 76/34, Zb.Urz. 1935, poz. 15); gdy jest zupełnie pewne i nie może ulegać żadnej wątpliwości (por. orzeczenie z dnia 25 września 1934 r., C II 1532/34, Zb.Urz. 1935, poz. 98); gdy jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i nie podlegającymi różnej wykładni przepisami prawa (por. orzeczenie z dnia 30 stycznia 1963 r., II CZ 3/63, OSPiKA 1963 nr 11, poz. 286). Skarżący w żaden sposób nie wykazał, aby występowały przesłanki uznania, że w sprawie występuje oczywiste naruszenie prawa przez zaskarżony wyrok w tym znaczeniu.

Podstawą faktyczną zaskarżonego rozstrzygnięcia było przede wszystkim ustalenie, że "brak jakichkolwiek dowodów na to, że zainteresowana faktycznie świadczyła pracę". Takie ustalenie wiąże Sąd Najwyższy (art. 393¹¹ k.p.c.) i decydujące jest, że zostało dokonane, a nie na kim spoczywał ciężar dowodu w tym zakresie (pomijając, że w sformułowanym przez skarżącego zagadnieniu wymienia się zakład pracy, czyli pracodawcę, którym był skarżący oraz ubezpieczonego, czyli zainteresowaną; nie stawia się natomiast problemu, czy ciężar dowodu spoczywa na organie rentowym).

Sąd Najwyższy ocenił, że w sprawie nie zachodzą okoliczności wymienione w art. 393 § 1 i 2 k.p.c., zwłaszcza wskazane przez skarżącego i dlatego uznał za uzasadnioną odmowę przyjęcia kasacji do rozpoznania, o czym orzekł na podstawie tych przepisów w związku z art. 393⁷ § 1 k.p.c.

